

Neden „Meleklerin Savaşı“ ?

Öyle bir meslek düşünün ki, hergün işinize içinizdeki sevincin size verdiği enerjiyi hissederek gidiyorsunuz ve bu enerji sizi öyle mutlu ediyor ki, sanki size hergün yeniden doğmuş hissi veriyor. Hergün hep aynı şeyleri yaptığınızı değil de, hergün sizi bir adım daha ilerleten, bir engeli daha aştığınızı değil de, yeni bir başarı veya zafer kaydettiğinizi size hissettiren bir meslekten bahsediyorum. Öyle bir meslek düşünün ki, sizi hergün yeni yeni seyahatlere çıkarsın ve kimselerin görmediği ve asla hayatı boyunca göremeyeceği yerlere götürsün... Öyle bir meslek düşünün ki, yüzlerce, binlerce insanın hayatını etkileyecek birşey yapıyorsunuz, sizin katkınız ile hayatları değişiyor, onlara yön veriyorsunuz ve onlar tarafından hiç unutulmuyorsunuz. Yaşlandıkça, tecrübe kazandıkça size ilginç anlar, anılar ve erdemler katsın, sizinle gurur duysun, siz de onunla gurur duyun. Sonunda öyle bir hale gelmişsiniz ki, ırk, din, mezhep, renk, kültür, zengin, yoksul, devlet adamı veya katil, önünüze kim gelirse gelsin yapmanız gereken iş hep aynı. Tereddüt bile etmeden kim olursa olsun mesleğinizin size verdiği tüm imkan ve tecrübeleri uygulamak zorunda olduğunuzu bile hissetmeden harekete geçiyorsunuz. Hatta bazen kim olduğunu sonradan öğreniyorsunuz.

Tıp Doktorluğu kutsal bir meslektir. Aslında meslek denemez, Doktorluk bir „Yaşam Tarzı“dır. Gece saat 02:30 da dahi, sizden %100 konsantrasyon bekler, tatil veya boş zaman tanımaz. En duygusal olunacak zamanlar, size duygularınıza hükmetmeyi öğretir, bunun yanında çok küçük şeylerden bile duygulanmanızı, sevinmenizi sağlar. Aile nedir, özel hayat nedir bilmez, kendisi hep ön plandadır. Bu nedenle hep beni seveceksin, başka kimseyle ilgilenmeyeceksin bile demez, bu böyledir der, eğer kabul ediyorsan, yoksa bırak git başka yapacak çok şey var der... Ama iyi ki de öyle der. Ümid ederim kitabımın sonunda neden böyle söylediğimi anlayacaksınız. Yüzyıllar boyunca insanlar Doktorları, Hekimleri Tanrı katına yakın ve hatta onların melekleri gibi görmüşlerdir. Gerçektende kimse kolay kolay kendi vücudunu başka birine dokundurtmaz, hükmettirmez, kendini ona teslim etmez ; tabii Doktor’dan başka. Gerek basit bir ilaç uygulaması olsun, gerekse büyük cerrahi girişim, insan vücuduna dokunmaya yetkili kimseler sadece Hekimlerdir. Bu yetki onlara belli bir eğitim sonrası verilse de, bir Doktor **Hipokrat’dan gelen bir duyarlılık ile ve bir yemin ile çalışır.**

Vücuttaki her organın özellikli bir işlevi vardır, her biri kendi içinde önemlidir. Ancak kalbimizin yeri başkadır. Onun çalıştığını hissetmek, çarpıntısını duymak, heyecanlanınca ateşini algılamak yüzyıllarca insanları bir fassinasyona süreklemiş, meraklandırmış, korkutmuş ve düşündürmüştür. İnsanoğlu kalbini sevmiş, sevdiklerine onunla enerji dağıtmış, üzüldüklerinde onunla yalnız kalmış, birlikte göz yaş dökmüştür. Kalp ise onlara hep sadık kalmış, üzüldüklerinde, sevindiklerinde, hasta olduklarında ve hatta diğer organları iflas etse bile, hep atmış, hep atmıştır. Sonuna dek...

Ne ilginçtir ki, vücudun kendi kendine ürettiği milivolt elektrik ile yıllarca çalışan kalp, bir durduğunda hayat durmaktadır. Hücreler, organlar, sanki bir orkestra şefinin bırakıp gitmesinden sonra oluşan kaos durumunda olduğu gibi, dakikalar içerisinde işlevlerini yitirmeye başlarlar. İlk beyin küser, kalp çalışmazsa ben de vücuda elektrik göndermem der. Beyinden elektrik alamayan göğüs kafesi ve diyafram açılıp kapanmasını durdurur. Akciğerler sünger gibi dokusunu açamaz hale gelir ve kirli kanı oksijen ile temizleyemezler. Damarlardaki oksijen taşıyan kırmızı kan hücreleri (alyuvarlar), akciğer önünde sanki otoyolda kaza olmuş da, trafik durmuş gibi dururlar. Trafik tıkanıldığında işinize yetişemezsiniz ve çok önemli olan işlerinizi halledemezsiniz,

aksamalar birbirini izler. İşte alyuvarlar da Böbrek ve Karaciğer gibi organlara oksijen taşıyamadıkları için, tüm işlevler durur, vücut zehirli maddeleri atamaz, eritemez. Tıkanıklık açılmadığı, yollar tekrardan akıcı olmadığı takdirde hayat durur...

İşte diğer organlar iflas etse dahi, çalışmasına sadık biçimde devam eden kalp, insanoğlu için ayrı bir öneme sahiptir. Bu nedenle, enerjisini kimilerine göre Tanrı'dan aldığına inanıldığı için, yüzyıllarca hiçbir hekime insan kalbine „dokunmasına“ izin verilmemiş, hatta hekimler arasında bu bir tabu haline gelmiş ve yasaklanmıştır. Bazıları, ona dokunmanın Tanrı'nın işine karışmak olduğunu öne sürerek, bu yasağı delmek isteyenlere en ağır cezaları verdirtmişlerdir. Ama „eğer amaç bir insanın hayatını kurtarmak ise, gerisi teferruattır“ diyen bir Hekim çıkmış ve bu savaşı kazanmıştır. İşte bu duruma gelmeyi kısmen yukarıdaki satırlarda bahsetmiş idim. Belli bir tecrübeden sonra, Tıp Doktorluğu mesleği biz Doktorların hayatına artık öyle bir giriyor ki, çevredeki sosyal tabuları bir kenara iten bir özgüvene sahip oluyorsunuz, ve hastanız için yasakları, kanunları, tabuları, inançları delebiliyor hale geliyorsunuz. Çünkü o yüksek mertebedeki savaş başka bir savaştır. Bu savaş esnasında karşılaştıklarınızı ve yaşadıklarınızı başka kimse yaşayamaz. Savaştığınız şeylere belki halk arasında „kötü melek“, „Azrail“, „Kader“ şeklinde isimler takılmış olabilir, ancak siz bunlardan da korkmayacak hale gelmiş, başka bir melek önlüğü giymiş, beyaz gömleklisiniz. Büyük bir soğukkanlılık ile bu isimlere kafa tutuyorsunuz, hastanızı çembere almış ve yaklaştırmıyorsunuz. Bu savaşa sadece siz değil, tüm ekibinizi çağırıyorsunuz, herkes geliyor. Bazen hastayı elinizden alıp, gitmeye kalkıyor bu isimler, bir an kontrolü kaybediyorsunuz. Ama ufak önemli bir hamle, küçük bir enerji, onlara yapılan bir çemle ile „bizim işimiz daha bitmedi“ diyorsunuz, sonra da onlar ya yoruluyorlar, ya yaralanıp geri çekiliyorlar, ya savaşı kaybediyorlar, ya da bazen sizin inatçılığınızdan dolayı sıkılıp gidiyorlar. İçlerinden bazen biri gitmiyor, kalıyor, açığınızı kolluyor.

Çoğu insanın hayatta sadece bir kez karşılaştığı bu isimlerle, biz Doktorlar sıklıkla karşılaştığımızdan, onları çok iyi tanıyoruz artık. Silahlarımızı ona göre hep yeniliyor, hazırlıklarımızı her defasında daha mükemmel yapmaya çalışıyor, onların zayıf taraflarını tespit ediyor ve taktiklerimizi gözden geçiriyoruz. Kimse, hayatın ne denli kısa olduğunu veya yaşam ile ölüm arasındaki sınırın ne kadar yakın olduğunu, bu çizginin diğer tarafına adım atanları ve geri dönenleri bizden daha iyi bilemez. Anlatmasınlar lütfen, kendilerine saklasınlar.

Bu kitabın içeriği tamamen gerçek hayatta yaşanmışlardan alınmış olup, isimler değiştirilmiştir. 28 yıllık Kalp Cerrahisi mesleğimde yaklaşık 16.000 insan kalbine dokunmuş bulunmaktayım. Meslek hayatımda olup bitenleri, yaşananları araştırıp yazmak, günlük severek yaptığım işin yanında oldukça zor idi. Bu nedenle beni bu kitabı yazmama şevk eden, geçmişteki hastaları tek tek bulup, yıllar sonra onlar ile çalışma yapan, başta Aachen Üniversitesi Bilimsel Çalışma Grubu öğrencilerine, Frankfurt'taki ve Ankara'daki Kalp Cerrahisi ekibime ve katkısı olan herkese candan teşekkür ederim.

Umarım bu kitabım ile okuyanlara bir an için „beyaz önlüğü“ giydirerek, onları başka boyuttaki bir seyahate çıkarmayı başarabilirim. Buradaki amacım okuyuculara sadece kendilerini biz sağlık çalışanlarının yerine koyarak, bizleri anlamalarını sağlayabilmek değildir. Yaşanılan tüm bu gerçek hayat tecrübelerinin sosyo-kültürel ve entellektüel katkılarının olabileceğini, okuyanların hayat felsefesi üzerinde düşüncelerini yoğunlaştırabileceğini ve insan hayatının ne kadar değerli olduğunu, mutluluk hissini

dile getirebilen ne kadar şanslı bir varlık olduğumuzu anlamalarına katkı sağlayacağı düşüncesindeyim.